

DVOŘENÍ BRISTOL KEATSOVÉ

Přeložila Martina Buchlová Williams

MARY E. PEARSON

COO
BOO

Dvoření Bristol Keatsové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearson
Dvoření Bristol Keatsové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DVOŘENÍ BRISTOL KEATSOVÉ

Přeložila Martina Buchlová Williams

MARY E. PEARSON

COO
BOO

OD MARY E. PEARSON JIŽ VYŠLO:

DUOLOGIE ZLODĚJSKÝ TANEC

Zlodějský tanec

Zlodějská přísaha

TRILOGIE KRONIKY POZŮSTALÝCH

Falešný polibek

Zrádné srdce

Temná krása

Copyright © 2024 by Mary E. Pearson
Translation © Martina Williams Buchlová, 2025
Designed by Donna Sinisgalli Noetzel
Map designed by Virginia Allyn

ISBN tištěné verze 978-80-267-4049-0
ISBN e-knihy 978-80-267-4050-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4068-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4069-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Pro muže, který mě pozval na malou procházku,
a potom z ní udělal magickou cestu*

KRÁLOUSTVÍ ELPHAME

Vesmír mi otevřel dveře, a kdo jsem,
abych se k nim obrátila zády?

ANASTASIA WIGGINSOVÁ

KAPITOLA 1

Úsvit dorazil na konec ulice Oak Leaf Lane o patnáct minut dřív. Většina lidí si toho nevšimla, takových věcí si všímají jen zřídka, ale ve vzduchu jako hladový krkavec kroužila netrpělivost, pozorovala a vyčkávala. Divoká tráva se zachvěla. Na zemi se roztančily kapičky rosy. Přes kopečky se přehnalo tlumené šumění, které otráslo zemí a vyplašilo husy, až vzlétly k obloze. *Něco se chystalo.*

Ale Bristol Keatsová spala hlubokým spánkem a přítomnost dlouhých prstů světla, které se jí v tak časnou hodinu snažily rozhrnout závěsy, si vůbec neuvědomovala. Z postele ji v tuto chvíli nemělo šanci dostat nic než celonoční odpočinek. Polštář měla vlhký od slin a jedna paže jí bezvládně visela přes okraj postele. Pracovala pozdě do noci. Její spropitné leželo ve spokojené hromádce na nočním stolku jako pomuchlaný památník jejího odhodlání.

Někdy v polovině dopoledne se konečně zavrtěla, zamručela, vstala z rozválené postele a vsoukala se do džínů. Bez ohledu na to, kolik práce měla v pátek večer, ve festivalové dny jí bylo ještě víc, a to vítala. Výzvy k uhrazení nezaplacených pohledávek se začínaly hromadit. Na vrcholu hromady ležel účet za elektřinu – čtyřicet dní po splatnosti, každou chvíli je měli odpojit. Pokryje ho Bristolino spropitné z toho dne spolu s tím z minulého týdne, a ještě zbyde na nutné nákupy.

S očima pořád ještě plnými spánku si očichala vlasy, jestli z nich není cítit olejovitý odér pizzerie, a potom si je rychle stáhla do neupraveného culíku, aniž by měla nejmenší tušení, že by dnešní den mohl být jakkoli neobyčejný. Ne že by to bylo vidět, ale když si opláchla obličej a potom si s hlavou natočenou mírně na stranu čistila zuby, ve vzduchu se vznášelo podivné sametové horko, i když to byl jen takový neurčitý pocit, který nedokázala přesně pojmenovat. Ani jí nedošlo, že se k němu naklání jako kočka, která se zády drbe o rám dveří.

O rám dveří. Ano. Přesně o to tu šlo.

Ale v tu chvíli to ještě nevěděla.

Bristol roztáhla závěsy a zastínila si oči před sluncem, které už zářilo nad stromy a usilovně se jí snažilo připomenout, co je za den. Právě uplynul rok od chvíle, kdy se vrátila domů. Jí to připadalo jako mnohem delší doba. Do posledních týdnů a měsíců by se vešel celý život. Ten rok se nadouval jako přecpaný kufr, který se nedá zavřít.

Domů. Ještě teď s tím slovem na rtech váhala, bylo cizí a nové, slovo, s kterým si čas od času jen opatrně a zkoumavě pohrávala. Slovo, které se bála mít ráda. *Uteč. Běž dál.* To byla slova, co se do ní zažrala jako špína pod nehty.

Odvrátila se od okna a prohrabala se košem vypraného prádla na zemi, vylovila z něj černé tílko a natáhla si ho. Pomuchlané záhyby vyžehlila vlastním tělem.

„Bri!“

Harpeřin hlas se nesl nahoru po schodech, jako by byla dvoumetrový vyhazovač, a ne hubená čtrnáctiletá holka, která pořád ještě čekala na svůj růstový spurt. To, čeho se Bristolině mladší sestře nedostávalo ve vzrůstu, si vynahrazovala hlasitostí.

„Jsem vzhůru,“ zavolala na ni Bristol a lehla si na břicho, aby pod postelí našla ztracenou botu. Byla si jistá, že je včera v noci obě skopla vedle nohy postele, ale bylo pozdě a byla vyčerpaná.

„Bri!“

Přerušila pátrání po botě. Takhle ji její sestra obvykle nebudila. Že by pavouk ve dřezu? Kromě placení účtů a sekání zapevneného trávníku před domem, když na to byl čas, patřila mezi Bristoliny povinnosti i úloha rodinného zmocněnce na vynášení pavouků. Nebo, a to by bylo horší než pavouk, někde praskla další trubka? *Pitomá stará barabizna*. Bristol se na okamžik opřela čelem o ruku sevřenou v pěst a usilovně si přála, aby to bylo něco jiného. Rovnováha v její mysli se přelévала a houpala a jen čekala, až dojde k nějaké katastrofě. Další fakturu od instalatéra si dovolit nemohly.

Schody se rozduřily spěšnými kroky a Bristol se postavila a obrnila se. Dveře její ložnice se rozletěly. Harperiny tváře sálaly sytě růžovou barvou a brýle jí na nose seděly nakřivo. Bristol se sevřel žaludek z toho, jak mladá její sestra vypadala, jak naléhavě na ni všechno působilo. Dědilo je sedm let, ale jako by to bylo celé století.

Harper svírala v ruce dopis. „Dostaly jsme další!“

Bristol vtáhla Harper do pokoje a zavřela dveře. „Kačí už šla?“

Harper přikývla a Bristol si s úlevou oddychla. Aspoň nějaká dobrá zpráva. Nechtěla, aby se Cat zase celá zhroutila kvůli obyčejnému dopisu. Technicky byla o deset měsíců starší než Bristol, ale cizí lidi většinou tipovali, že starší je Bristol. Způsobovalo to něco na jejím odměřeném vystupování. Je pravda, že Bristol jednala víc s rozmyslem, vždycky pečlivě zvažovala všechny možnosti, než odhalila svůj tah, zatímco Cat byla spíš reaktivní. Všechno naplno procitovala a nic si nenechávala pro sebe. Bristol to na svojí sestře milovala, tu její vášeň, až na to, že její součástí byly i dlouhé zanícené výlevy a ona na pisklavou tirádu dneska neměla čas. Ke Catinu poslednímu výbuchu došlo, když jí Bristol oznámila, že má v plánu přestat chodit do školy a najít si práci na plný úvazek. Trval celou hodinu. *Copak ses zbláznila? Táta za ty lekce zaplatil velký peníze. Chtěl by, abys ses dochočila*. Cat vždycky přesně věděla, jak na ni zatlačit, a jedním z těch citlivých míst byl jejích otec.

Bristol si od Harper vzala obálku, pokrčila rameny, aby potvrdila, že o nic nejde, a potřásala s ní jako s nějakým spammem. Poslední dobou toho hodně dělala jen kvůli Harper. Pokaždé, když to bylo až moc očividné, Harper vystrčila bradu a řekla: *Nejsi moje matka*. A Bristol si pak odfrkla a obě se nad absurditou toho všeho rozesmály. Smích jim sám o sobě poskytoval úlevu od reality.

Aspoň že Harper dopis přinesla Bristol a ne Cat, která byla toho názoru, že ty obálky jsou horší než spam, a nad předchozími dvěma kvičela jako raněná myš. Prohlásila je za nějaký podvod a nařídila je spálit. Bristol navrhla, že bude stačit popelnice.

„Neotevřeš to?“ zeptala se Harper.

Bristol přešla palcem po hladkém pergamentu. Byla to ta samá drahá obálka jako předtím – ani teď tu nebyla žádná zpáteční adresa, ale písmo bylo jiné než na předchozích dvou. Tentokrát bylo tučné a výrazné, jako by říkalo: *Všimni si mě!* Byla zapečetěná stejným červeným voskem jako ostatní – další manévr na upoutání pozornosti. Za ty roky cestování po jarmarácích, kdy byla svědkem různých kolotočářských triků a snah něco prodat na poslední chvíli, už je Bristol viděla všechny. Přesto obálku otevřela, rozlomila vosk a pečeť se svezla k zemi. Když vytahovala dopis, ještě protočila oči, další důkaz pro Harper, že jde jen o průhlednou lest, která na ni vůbec nepůsobí, ale ve skutečnosti se jí zrychlil tep. *Třetí dopis. Nevzdávají to.*

Instinkt jejích rodičů vybízející k útěku, který ovládal celý její život, ji kopal do žeber jako jejich poslední varovné volání. Harper se k ní přitiskla a četly si dopis spolu.

*Nejdražší Bristol Keatsová,
vaši prateťtu Jasmine mrzí, že jste nemohla přijmout její
předchozí nabídku setkání nad čajem. Navrhuje Vám další
pozvání, ale tentokrát na místě bližším k Vám, v penzionu
Willoughby Inn na Skycrest Lane nedaleko od Bowskeepu.
Přijďte se s ní, prosím, setkat dnes ve čtyři hodiny odpoledne*

v salonku. Má mnoho vřelých vzpomínek na Vašeho otce, o které by se s Vámi ráda podělila, a také pro Vás má dar – vzácnou kresbu, která by mohla pomoci Vám a Vaším sestrám, podobnou té, již Váš otec získal nedávno. Přijďte, prosím, sama. Vaše tetička má nalomené zdraví a vyhýbá se davům.

S úctou,

Eris Dukinnon, rádce ND

Ať už dopis napsal kdokoli, rozhodně se víc snažili. *Nejdražší?* A o jejím otci taky nic nevěděli. On žádnou tetu neměl. Na celém světě neměl žádného příbuzného. Byl opuštěný jako batole a vyrostl u pěstounů, přehazovali si ho z jednoho domova do druhého. Jméno mu dala sociální pracovnice. Logan. Žádné „vřelé vzpomínky“, o které by se mohla podělit nějaká fiktivní teta, neexistovaly.

Ale tou nabídkou vzácné kresby zkoušeli jinou strategii a řáli mnohem víc do živého. Bristol přejel po zádech mráz. Trochu vrtali a něco si o rodině Keatsových zjistili.

Harper se přisunula blíž. „Myslíš, že je možný –“

„*Ne*,“ řekla Bristol až příliš ostře a doufala, že si toho Harper nevšimla. Jediné hrubé slovo od ní v Harper dokázalo vyvolat všechny možné starosti. „*Ne*,“ zopakovala tentokrát nacvičeně znuděným hlasem, ale odmítla se sestře podívat do očí. Harper mezi zuby proklouzlo zklamané syknutí. Byla ze sester nejchytřejší, nos pořád zabořený v knize, ale zároveň i ta nejsentimentálnější a největší snílek. Pořád ještě věřila, že všechno dobře dopadne, a to Bristol někdy děsilo. Nebylo to něco, co by sestře dokázala splnit. Harper byla skoro ve všem po otci, od hřejivě hnědé kůže po rovné černé vlasy. Taky měla jeho velké tmavé oči lemované hustými řasami, které dokázaly odzbrojit úplně každého. Matka ráda říkala, že když se seznámili, jeho oči ji očarovaly a od té doby se z vlivu toho kouzla nedokázala vymanit. Harperiny oči měly nad Bristol jinou moc – přála si kvůli nim, aby dokázala všechno napravit, aby uměla zvrátit všechny rány uplynulého roku.

Ve skrytu duše byla stejně zvědavá jako Harper. Copak o tom, odkud pocházíme a kdo ve skutečnosti jsme, nepřemýšlí všichni? Byla to otázka, kterou si nikdy nepřestaly klást. Bristol se sestrami se svoje kořeny pokoušely odhalit celý život. Přemýšlely nad všemi možnými i nemožnými variantami, ale otcova odpověď byla vždycky stejná: *Já nevím*. Její matka byla úplně stejně záhadná, ale na rozdíl od otce o svojí rodině prostě odmítla mluvit. Vždycky řekla jenom to, že byli zkažení. Když na ni naléhali, co tím slovem *zkažení* myslela, prostě odešla z místnosti. Něco na tom všem pro ni bylo až moc bolestivé, aby o tom mluvila, a jejich otec vždycky jen zakroutil hlavou a dal tak sestrám najevo, ať to už nechají být.

Ale že to téma nechaly být, neznamenalo, že otázky někam zmizely. Ještě teď, když na ulici spatřila někoho s teple hnědou pletí a krásnýma tmavýma očima, jako měl její otec, Bristol přemýšlela, jestli to nemůže být třeba její bratranec nebo strýček. A kdykoli minula někoho s bledou pletí a lesklými měděnými vlasy jako měla matka, říkala si, jestli to nemůže být někdo z těch zkažených příbuzných.

Cat byla po matce, stejné zelené oči a vlasy barvy vlčího máku. A pak tu byla Bristol. Se světle hnědými vlasy a průměrným vzrůstem nepřipomínala ani jednoho z rodičů.

Třeba proto v ní otázka odkazu předků pořád tak vrtala. I očima byla barevně někde mezi rodiči – oříšková – to slovo odkazovalo na barvu, která se nemůže rozhodnout, kam vlastně patří. Nazelenalá? Nahnědlá? Zlatavá? Stejně neurčitá jako to, jak její rodiče mluvili o svojí minulosti.

Místo toho, aby myšlenky na původ jejích rodičů ustupovaly do pozadí tak, jak to vzpomínky obvykle dělávají, poslední dobou na Bristol doléhaly čím dál častěji. Třeba to bylo tím večerním kurzem psychologie, na který chodila na Bowskeepské komunitní vysoké škole. Jedna průpovídka jejího profesora se jí zavrtila do hlavy a ona ji nedokázala dostat ven: *Naše minulost je stín, který nás pronásleduje. V dobrém i ve zlém nám dává tvar a někdy nás ovládá.*

To bylo ono. Stín, který jí šel v patách. Jen co se jí povedlo vytěsnit minulost z hlavy, objevil se podělaný dopis jako ten, co právě svírala v ruce, a zase ty staré otázky rozvířil. Kdo byly ty příšery bez tváře, kvůli nimž byli rodiče neustále na útěku? Byla některým z nich podobná?

„Bri?“ Harper čekala na její rozhodnutí.

Bristol zmačkala dopis do kuličky a hodila ho na svůj už tak přetékající odpadkový koš. Kulička se skutálela na zem a Angus, jejich fretka, ji přiběhl prozkoumat. Vyžíval se v cupování papíru a teď se se svým úlovkem vyplížil ven.

„Je to jenom bouda, jako ty ostatní,“ odpověděla, ale Harperiny oči jí dál vyvrtávaly díru do hlavy a vznášely se před ní jako temná mračna plná otázek. Bristol si vzala ze sloupku postele mikinu. „Musím padat, Harp. Dneska to bude blázinec. Sal mě zabije, jestli dorazím pozdě.“ Vyběhla z ložnice.

„Ale oni nic nechtějí,“ dohadovala se s ní Harper z odpočívadla, zatímco Bristol sbíhala schody. „Chtějí nám naopak něco *dát*.“

„A v tom něčem bude háček,“ zavolala na ni Bristol odpověď.

Háček, který si nemohly dovolit.

Lidem, kteří lžou o tom, kým jsou, vždy o něco jde, vždycky mají něco za lubem – a to něco vás nakonec bude stát víc, než si můžete dovolit. A sestry Keatsovy toho už ztratily víc než dost.

KAPITOLA 2

Podlahu přejel poryv horkého vzduchu, jako by Erisovu kůži zahřálo tisíc štiplavých kopřiv. Dlouhé stříbrné vlasy zavlály rádcí za hlavou, jak je bouře nadzvedla. Pár vteřin nato se po černých podlahách hladkých jako zrcadlo rozlehl zvuk těžkých bot.

Tyghan se vrátil. Vyšel zpoza rohu a pohlédl rádcí zpřímá do očí.

Mladý muž měl tvář postříkanou jemným popraškem krve a jeho větrem pocuchané černé vlasy byly spleené bahnem.

„Nedopadlo to dobře,“ vyvodil si Eris.

„Těší mě, že si vaše pozorovací schopnosti drží svoje ostří.“ Tyghan pokračoval chodbou dál. „Moje komnaty.“

„Až se umyjete, můžeme –“

„*Hned.*“

Eris ho bez dalších slov následoval. Chápal, pod jakým tlakem mladý muž je. Už celé měsíce ho neviděl odpočívat.

Jakmile dorazili do jeho pokojů, Tyghan se vysvlékl, kousky oděvu přitom odhazoval na podlahu, a vešel do sprchového koutu. Vodu prýstící ze zlatého kohoutku zachytil do spojených dlaní a vychrstl si ji na tvář, ale když mu její proud stekl na záda, trhnul sebou.

Eris si prohlížel nateklé škrábance hyzdící Tyghanovo rameno. Po svalnatých zádech a stehnech mu stékaly pramínky krve. „Mám přivolat léčítele?“

Tyghan neodpověděl, soustředil se jen na to, aby si omyl krev z tváře. „Dva z našich jsou po smrti,“ řekl nakonec. „Nebo něco horšího. Nemohli jsme odvézt těla.“ Metodicky popisoval potyčku, z níž se vyklubala léčka. „Tři měsíce. Víc času nemáme –“

„Tři měsíce pořád ještě –“

„*Nestačí.*“ Tyghanova odpověď roztála vzduch jako sekyra. „Já jsem výcvikem strávil čtrnáct let. Stejně tak moji důstojníci. Ostatní v našich řadách minimálně pět. Tři měsíce jsou k smíchu.“

Eris odpověděl tichým hlasem: „Víc času nám nezbyvá. Zadržujeme, aby to stačilo.“

Tyghan pokračoval v drhnutí krve. „Přineslo vaše pátrání nějaké další ovoce?“

„Pár kousků. Rozšířil jsem pole. Jedna přijede z Paříže, další z Lon–“

„Z *Paříže*? Sakra, Erisi! Někdo přece musí být i blíž!“

„Ty nevalné schopnosti, které potřebujeme, jsou čím dál tím vzdálenější a vzácnější a můžeme si za to sami.“ Eris věděl, že tohle Tyghan slyšet nechtěl, ale byla to pravda.

Tyghan znovu schoval tvář do proudu skoro vařící vody. V mramorové vaničce pod sprchou vířila špína a krev. „Mohly by být i vzácnější, bohužel.“

Bohužel. To bylo extrémně eufemistické vyjádření skutečnosti. Eris chápal jeho frustraci, ale dnešní porážka nebyla to jediné, co v Tyghanovi vřelo. V zajetí ho pořád ještě držela horší rána zrady, rána, o níž se Eris obával, že se už nikdy nezahojí. Nad svými dalšími slovy váhal, nebyl si jistý, jak je Tyghan přijme. „Dnes mám schůzku s další potenciální kandidátkou – jestli se ukáže. Moje předchozí dva dopisy ignorovala, přestože jsem jí poskytl dostatečnou motivaci.“

„Jestli je tak hloupá, že si nechá ujít hodnotný dar, je nám k ničemu. Poohlédněte se jinde.“

„Nebo je na to třeba moc chytrá.“

Tyghan se obrátil. Jednu osušku si omotal kolem pasu a druhou si otíral tvář, z vlasů mu kapala voda na ramena. „Jak to? Ještě jste se s ní ani neseznámil.“

Eris polkl, dával si s odpovědí načas a slova volil tak obratně, jak to jen jeho schopnosti dovolily. „Je pod dohledem našich zvěďů. Podávají mi zprávy. Nemůžeme to vědět najisto, ale myslíme si, že by mohla mít to, co potřebujeme.“ Zbytek už bude ošemetnější, ale dřív nebo později to říct musel. „Je to dcera Kieruse. A Maire.“

Tyghan se zarazil, jeho tvář jako by se proměnila v kámen. „Našel jste Kieruse?“

„Je mrtvý. Byla to nehoda.“

Z Tyghanova obličeje se vytratila veškerá krev. Eris věděl, že jím ta zpráva otřeše.

„Víte to jistě?“ zeptal se.

„Říkal si sice jiným jménem, ale jsem si naprosto jistý. Srazilo ho auto. Vyslechl jsem si to důkladně do všech ohavných detailů.“

Svaly v Tyghanově šíji byly vystouplé jako provazy.

Eris si nebyl jistý, jestli tak zuří, protože nedostal příležitost Kieruse zabít sám, nebo proto, že už s Tyghanem nepromluví. *Neodpoví mu na otázky.* Jejich společná minulost zůstane navždy nedořešená. Když část vašeho já uvízla v minulosti, bylo nemožné se pohnout dál.

„To měli dítě tak brzy?“ zašeptal.

„Uběhlo víc než dvacet let. Už to není dítě. Je to dospělá žena.“

Tyghan zakroutil hlavou. Eris chápal jeho skepsi. I jeho překvapilo, kolik času uplynulo, ale čas byl vrtošivý, zrychloval a zpomaloval si, jak se mu zachtělo. Byl jednou z věcí, nad nimiž neměl moc ani Tyghan.

„Jak dlouho o ní víte?“

„Pár týdnů.“

Tyghanův pohled vystřelil vzhůru. „A nenapadlo vás mi to říct dřív?“

„Věděl jsem, že budete reagovat takhle. Tyto záležitosti jsou delikátní. Nemůžete –“

„Chci ji tu dnes večer. Rozumíte? *Dnes večer.*“

„Musí si to sama zvolit, jinak to celé přijde vniveč. Předání daru je ošemetná věc. A ani nevíme, jestli nám k něčemu bude. Víte, jak tyhle svazky dopadají.“

„Ne, *nevím*, jak dopadají! K tomuhle svazku nikdy nemělo dojít. Kde je? Já –“

„Ne! Ta záležitost si žádá jistou noblesu, určité dvoření, jestli mi dovolíte ten výraz. Nechte mě to zařídit.“

„Vy tvrdíte, že jsem netaktní?“

Eris odpověděl mlčením.

Tyghan přešel ke své posteli a přehodil přes sebe župan, který na ní ležel. Prohlížel si kobereček z bílé kožešiny pod bosými chodidly. Ubíhaly tiché vteřiny. Eris věděl, že Tyghan není jen vznětlivý, ale i inteligentní a svoje možnosti důkladně zvažuje. Zvedl pohled k Erisovi. „Můžete to zařídit. Ani si nevšimne, že tam jsem. Zůstanu skrytý.“

„Ale já to budu vědět.“

Tyghanovy jasné oči potemněly. „Dobře,“ ustoupil. „Nebudu do toho zasahovat, ale zatlačte na ni. Přinutíte ji, aby si vybrala, nebo to udělám já.“

KAPITOLA 3

Z prázdného úseku silnice vyzařoval stejný klid jako z jakékoliv krajinky od Moneta s jasně rudými máky a zlatavými květy řebříčku vykukujícími mezi divokými polními travinami. To místo mělo vyvolávat zasněné myšlenky na líné jarní dny a pikniky. Ale Bristol nemyslela ani na máky, ani na pikniky. Místo toho si kladla otázku, jaké asi je u silnice umírat.

Přemýšlela nad tou bolestí. Byla nesnesitelná? Jaké to je, ležet takhle polámaný a krvácet a nevědět, jestli vás někdo najde dřív než smrt? Čím se ty minuty zaplní? Nevěřícíností? Vyjednáváním s neznámým božstvem? Šeptáním spěšných láskyplných vzkazů rodině v naději, že je nějakým zázrakem uslyší? Nebo jsou plné myšlenek na osobu, která vás srazila? Bylo to úmyslné, protože oplácela nějakou starou křivdu?

Byly to morbidní myšlenky, to Bristol věděla, ale stejně se jí vkrádaly do hlavy pokaždé, když mījela improvizovaný památníček vedle silnice. Označoval místo, kde před pěti měsíci zemřel Logan Keats. Kdo ten památníček postavil, to nevěděla – někdo z městečka, s kým se přátelil? V Bowskeepu si padl do oka se všemi. Bylo těžké nemít ho rád. Ale ona už ten památník dvakrát povalila, kameny rozkopala po okolí a potrhane hedvábné květy zahodila přes plot s ostnatým drátem do vedlejšího pole. Za několik dní se objevil znovu.

V šerifově zprávě stálo, že na silnici nebyly žádné stopy po brždění, že si toho ten, kdo Logana srazil, možná v tak časných

ranních hodinách ani nevšiml. Toho dne ležela u země řídká mlha. Řidič si mohl myslet, že ten náraz způsobil zajíc. Na tom úseku silnice jich bylo hodně. Šerif Orley jich tu sám srazil už několik. Jeden mu pěkně promáčkl pravou stranu nárazníku.

Logan Keats měl skoro dva metry a široká ramena, s kterými byl stavěný spíš na vrh oštěpem než máchání štětcem.

Přes rameno si nesl tašku s malířskými potřebami.

Musela to být pěkně hlasitá rána, která by po sobě zanechala citelnou škodu.

Logana Keatse si se zajícem nikdo nespletl.

Ani v nejmenším nepochybovala, že ho někdo srazil a potom z místa činu ujel. Zůstávala jen jedna otázka. Byla to nehoda? Nebo úmysl?

Zastavila se u znovu postaveného památníčku, nohy na zemi vedle kola, rozhlédla se po silnici na jednu stranu a potom na druhou a hlavou jí znovu proběhla otázka, na kterou nikdy neměla odpověď. Silnice tu byla široká, rovná a přehledná, ale třeba toho řidiče něco rozptýlilo nebo se díval do mobilu.

Vzteky se jí zrychlil tep. Ten řidič ani nezastavil, aby se přesvědčil, jestli mu ještě bije srdce. Nikdo nevěděl, jak dlouho u té cesty trpěl, než ho šerif našel, rozbitého a nehybného, jeho malířské potřeby rozsypané po silnici. Šerif Orley Bristol a její sestry ušetřil potřeby identifikovat jeho tělo. *To nechcete vidět. Nechcete si ho tak pamatovat.*

Rozmáchla se nohou a skopla z památníčku pár horních kamenů, s kterými se k zemi zřítily i květy vyšisované sluncem. *Nechci si ho pamatovat ani takhle.*

Bristol si chtěla pamatovat jen toho člověka, který byl laskavý a něžný, který maloval pečlivými, promyšlenými tahy, protože být umělcem nebylo jen o tom, házet barvu na plátno. Byl to celý způsob vidění a naslouchání, a on to dělal obojí stejnou měrou. Byl mužem, který zbožňoval svoje dcery. Kdykoli se jedna z nich ztratila, vždycky pro ni přišel a vzal její ručičku do té svojí velké. Tohohle člověka si chtěla pamatovat, ne toho, který byl zlomený dávno předtím, než zemřel.

Znovu vyjela k městu, ale už beze spěchu. Neřekla Harper pravdu. Nehrozilo jí, že přijede pozdě. Spíš dorazí dřív. A Sal by ji nezabil, i kdyby nakrásně zpoždění měla. Sal byl většinou v pohodě. Její práce byla v jejím životě takovým světlým bodem a ona za to byla vděčná. Sal jí dal šanci ve chvíli, kdy to nikdo jiný nebyl ochotný udělat. Ale když se Harper urputně snažila nepůsobit smutně, pohled do jejích očí jako by v Bristol něco sevřel tak, až nemohla dýchat. Nedokázala v nich nevidět svého otce. Toho skoro dvoumetrového chlapa, co se pokoušel jít životem dál, usmívat se. Bylo to horší než dívat se, jak vzlyká.

Zemřel zarmoucený, nedokázal se přenést přes manželčinu smrt.

Jeho rychlý úsměv, výbuchy smíchu, světlo, které se mu všudecky odráželo v očích, to všechno bylo jednou provždy pryč.

Právě kvůli tomu Bristol nikdy nedokázala matce odpustit, že od něj odešla, že se jim vykradla ze života a potom tak lehkovážně přišla o ten svůj.

Na jejím pohřbu Cat otráslas vzlyky.

Harper jakbysmet.

Bristol seděla v první řadě se suchýma očima, zabodávala pohled do urny s popelem, který býval jejich matkou, a v duchu se ptala: *Proč?*

To Cat jí zavolala – před rokem.

Vrať se domů.

A potom, naléhavěji: *Vrať se domů. Potřebujeme tě. Matka zmizela.*

Bristol se samozřejmě vrátila. Neměla na výběr. Catin hlas ji zlomil. Ale přesto váhala, bála se, že když se vrátí, už nikdy nedokáže znovu odejít – i kdyby toho za sebou tolik nenechávala.

Víc než rok se bezcílně potulovala, možná proto, že jiný život neznala. Nacházela si různá nárazová zaměstnání, kde jí platili na ruku, obsluhovala stánky na trzích, přespávala v levných motelech, pořád na útěku, bez kořenů, bála se někde zakotvit a potom o to všechno zase přijít – stíny, o kterých si myslela, že ji pronásledují, přijala za své. Když ji konečně potkalo

šťěstí a natrefila na někoho, kdo potřeboval hlídat dům, přiměla se zůstat na místě. Celé dva měsíce se snažila potrhané nitě svého života přitáhnout zase k sobě, dělala věci, které dělají normální lidi, třeba si sehnala rodný list – i když byl zfalšovaný – jiný mít nemohla. Její rodiče se s papírováním nikdy neobtěžovali. Začala se opatrně oddávat snění. O velkých věcech jako univerzity a umění a jiný druh cestování.

Týden potom, co se vrátila domů, se našlo tělo Leanny Keatsové.

Potom už Bristol odjet nemohla. Její otec byl bez matky ztracený. Ona byla sluncem, které každé ráno vycházelo jen pro něj, a měsícem, který k němu šeptem promlouval po nocích. Nedokázal to překonat. Jeho malby zůstávaly nedokončené.

Poslední dobou hodně myslela na pohyb – a na nehybnost. Občas, i když po silnici šlapete ze všech sil, vaše kolo skoro jako by stálo na místě. Ale každý den si říkala, že to zvládá. *Že se postará* o to, aby to zvládla. Kvůli Harper, kvůli Cat a kvůli sobě samé. Hlíдалa si, aby její sny zůstávaly malé, dosažitelné. Dnes zaplatí účet za elektřinu.

Ujela po silnici jen kousek, v uších jí svištěla roztočená kola a hučel vítr, když se památníček kámen po kameni znovu narovnal do své původní výšky a hedvábné květy se vrátily na místo na vrcholku hromádky. Mávaly ve vánku na Bristolina záda jako ruka, vybízející ji k návratu.

KAPITOLA 4

Penzion Willoughby Inn byl opuštěný už celé roky. Vypadal na spadnutí a prkny prorůstal plevel jako prsty snažící se jej rozebrat. Na každém vchodu visela cedule se zákazem vstupu, ovšem ty zmizely jako první. Ošuntělý nábytek uvnitř se rychle obnovil, odlupující se umazané tapety se navrátily ke své bývalé kráse a dřevěné podlahy dostaly třpytivý lesk.

„Květiny,“ zatrylkovala Esmee při pohledu na salonek. „Měly by tu být květiny. Postarám se o to.“ Natrhala nějaký plevel u verandy v předzahrádce a pomocí svých kouzel je proměnila v úchvatné květinové aranžmá.

Olivia foukla do všech čtyř koutů místnosti špetky pampeškového a levandulového prášku, aby odvála zatuchlost a vytvořila svůdnou atmosféru důvěry.

Freda přinesla z knihovny knihy a vyrovnala je na polici s tím, že i ony pomůžou vytvořit nádech pohody.

Penzion se opravdu proměnil.

Eris byl přesto nesvůj. Co kdyby...

„Nedělejte si starosti,“ řekla Ivy, zatímco upravovala závěs přes jedno z oken. „Jestli tahle nevyjde, Cully říká, že ta rekrutka z Dlouhého Lesa vypadá slibně a ostatní se taky zlepšují.“

Eris uslyšel tiché zabručení od Melizan na druhé straně místnosti. *Zlepšují* ani zdaleka nestačilo. Pokukoval po Tyghanově sestře. Byla to mocná žena se spoustou vlastních povin-

ností. Proč tady teď pomáhala dodat lesk polorozpadlému penzionu?

„Poslal vás Tyghan?“ zeptal se Eris. *Abyste mě šmírovala* už stalo nevyřčené ve vzduchu, ale ona tu otázku pochopila.

Strnule přikývla. „Tygh nás šmíruje všechny.“

„Ale nebude tady, že ne?“

„Proto jsem tu já,“ zavrčela.

Melizan řešila problémy často rychlým a smrtícím způsobem. Její frustrace z toho, že má v téhle situaci svázané ruce, nebyla nepodobná té, již pociťoval její bratr. Ani jednomu z nich se nelíbilo, že je třeba postupovat správně a náležitě. Nelíbilo se to ani Erisovi, ale on pravidla fungování světa nevymyslel. Jeho povinností jako rádce bylo najít nejlepší způsob, jak ta pravidla využít – nebo obejít –, což vyžadovalo čas a trpělivost. A tahle mladá žena byla jiná. Vzhledem k tomu, z jaké pocházela rodiny, nebyla jen další potenciální rekrutkou. Potřebovali ji. Minimálně on doufal, že ji potřebují. Docházely mu možnosti.

Eris rozložil kresby na velký jídelní stůl. Jeho špehové zjistili, že jeho cíl má dobré znalosti historie umění. Vlastně to byla jediná historie, kterou se kdy učila, což ho nepřekvapovalo. Zbytek jejího vzdělání byl úplně stejně nerovnoměrný, v několika předmětech si dokonce vysloužila univerzitní kredity – ve španělštině, francouzštině, anglické literatuře a světových dějinách. Ve spoustě ohledů byla výjimečnou studentkou, ale v jiných předmětech se musela doučovat. Kierus a Maire se zjevně nesklonili před všemi pravidly svého nového života. Když si prohlížel její složku, zjistil, že ji její studijní poradkyně pokládala za paradox a nebyla si jistá, co si s ní počít.

To by Eris věděl. Spoléhal se na to, že její znalosti umění mu v ten den zajistí uzavření dohody. Přinesl půl tuctu kreseb, z kterých si bude moct vybrat – byly podobné té ukradené z Eponské konzervatoře. Umění nevýslovné hodnoty. A ona to pozná. Přímo z nich táhl věk a úžas a vzácná majestátnost.

Ve své situaci by byla hloupá, kdyby po nich neskočila.

Dar, dohoda, ujednání. Její nevynucený souhlas. To stačilo k tomu, aby jejich plán zafungoval. Ale jestli se tu neukáže, všechno to bude k ničemu.

Zatlačte na ni.

Byla to jejich poslední šance. Eris opustil penzion a zamířil do města.

Nic se nesmělo přenechat napospas rozmarům světa – nebo přelétavým vrtochům jedné mladé ženy.

KAPITOLA 5

Bowskeep bylo městečko hledající vlastní identitu. To se na něm Bristol možná líbilo nejvíc. Chápala to tápání, hledání svého nejlepšího já – chápala, když někdo má problém určit, kým je. S populací něco přes čtyři tisíce lidí to nebyla tak docela vesnice, ale pořádné město taky ne. Něco mezi, stejně jako ona. Ale všichni ti umělci, úředníci, studenti a majitelé obchodů společně pracovali, aby z něj něco vyrostlo. Co? Měla pocit, že to nejspíš nevědí ani oni sami, což ji nějakým zvláštním způsobem uklidňovalo.

Ale žít někde déle než dva měsíce bylo pro rodinu Keatsových samo o sobě zázrakem a Bristol postupně pohltilo samotné sledování toho, jak různé nápady dostávají tvar a začínají plodit ovoce. Jak se stromy, krajina, a dokonce i lidé proměňují se střídáním ročních období, jak vzkvétají, jak se z nich stane jedna věc, potom se přerodí v něco jiného a nakonec se znovu vrátí do původního stavu. Byl to podivný zacyklený rytmus, který většina lidí pokládala za samozřejmost, plynulost, která přiměla člověka uvažovat strážlivěji. Život nebyl vždycky jen o změnách, někdy v něm šlo i o neměnnost. A někdy vás ta neměnnost přiměla nahlédnout pod povrch, podívat se na pojivo, které to celé drželo pohromadě – a na všechny ty kazy, které měly moc to všechno zničit. Změna jen odváděla pozornost. Neměnnost vybízela k zamyšlení. Bristol přemýšlela, jestli to nebyla právě neměnnost, co vyplašilo její matku. Co ji přimělo vidět věci, které vidět nechtěla.

Město leželo ve vzdáleném stínu Kestrel Cove, mnohem většího a okázalejšího rekreačního centra třináct kilometrů na západ po pobřeží. Cat tam dělala baristku, protože tam bylo zaměstnání plno. Ještě před deseti lety byl Bowskeep z větší části jen zastávkou na doplnění paliva a vyprázdnění močových měchýřů pro turisty cestující k moři. Ale teď už „skoro dozrálo“, jak ráda říkala starostka Georgie Topzová. Byla to drobná žena s originálními nápady a Bowskeep její vedení dychtivě následoval. Bristol na starostce obdivovala, že byla bystrou podnikatelkou, která vyvolávala pocit, že je možné začít nanovo. Jeden z jejích prvních kroků potom, co ji zvolili, byl návrh umístit na silnici při průjezdu městem tři nové stopky, aby Bowskeep nebyl pro turisty jen šmouhou za oknem. Také zařídila, aby Hlavní ulice dostala facelift v podobě barevných fasád a květináčů. Třešničkou na dortu její marketingové kampaně byla její kuřata – rodajlendky červené, hedvábníčky, faverolky, orpingtonky –, starostčina radost a chloubka, která si vesele brázdila chodníky, jak se jim zachtělo. A nezbožňovali je jen turisté. Obchodníci na Hlavní jim dali jména. Bristol měla nejradši Fern, leghornku, která se nesla sebejistěji než lecjaký kamion.

Dalším starostčíným výtvorem bylo Menažerium – každoměsíční pouliční jarmark, který obsazuje širokou hlavní třídu. Svoje zboží sem jezdí nabízet obchodníci se vším možným, od malířů přes hrnčíře po místní farmáře. Ta rozmanitost dodávala Menažeriu energii, kterou žádný další festival neměl – a Bristol pracovala na více festivalech, než si vůbec dokázala vzpomenout.

Vzhledem k tomu, že ve dny konání festivalu byla Hlavní ulice z obou stran zablokovaná, znamenalo to pro Bristol víc rozvážek. Sal jí samozřejmě dával i mzdu, ale dýžka dělala ohromný rozdíl a ve dnech Menažeria jich bylo plno.

Než ji Sal najal, bylo třeba ho chvíli přesvědčovat. Nejdřív se mu ta myšlenka moc nezamlouvala. Potřeboval asistenta manažera na částečný úvazek, který umí řídit a může rozvážet objednávky, ale Bristol neměla řidičák. Jejich sešlý dům byl díky vzácnému uměleckému dílu, které její otec šťastně našel na

nějakém bleším trhu, kompletně splacený, ale uplatit zbytek účtů nebylo jen tak. Energie, potraviny, nekonečné opravy, daně, Harpeřiny nové brýle – to všechno ukouslo větší část jejich výplat a už jim nezbývalo na druhé auto – a už vůbec ne na řidičák a pojištění. Cat teď řídila bez nich, a kdyby ji někdy zastavila policie, byly by v háji.

Bristol si vždycky vystačila s autobusem a kolem a Salovi vysvětlila, že už byla ve spoustě měst, kde lidi doručovali skoro všechno jenom na kolech. V zoufalství mu drze tvrdila, že dokáže pizzy k zákazníkům dovézt rychleji než jeho rozvážkové auto. Ukázalo se, že to ve většině případů byla pravda – obzvlášť o rušných víkendech plných turistů.

Když zrovna nerozvažela pizzu, obsluhovala za pultem a třikrát týdně večer bistro zamykala. Ten první večer, kdy měla na starosti kuchaře a pokladnu, jí pořád ještě vyvolával na tváři úsměv. Sal nedokázal odejít a pořád jí nakukoval přes rameno.

„Já to zvládnu, Sale, můžeš jít.“

„Ale menu –“

„Znám ho nazpaměť.“

„Všechny tři strany?“

Jeho starost ji skoro urážela. „Čtyři,“ opravila ho. „A můžu ti je odrecitovat i francouzsky a španělsky, jestli chceš.“

Přimhouřil oči, jako by si myslel, že ho nikdo nemůže zastoupit ani na pár hodin, což chápala. To bistro bylo jako jeho dítě, ale jeho kardiolog na něj naléhal, ať si zkrátí pracovní dobu. Pokývl k hlasité skupince u stolku v rohu. „Ale je pátek večer a –“

„Já zvládnu pár neukázněných zákazníků, Sale. Věř mi.“

A potom, jako by na to čekal, se jeden z těch křiklounů dopotácel k pultu, s plesknutím na něj položil platební kartu a objednal si další džbánec piva. Ten poslední už vypil skoro sám.

Bristol posunula kartu po pultu zpátky k němu. „A co takhle nealko na účet podniku?“

Přisunul kartu zpátky k ní. „Slyšelas mě, zlato. A odpusť si ty sračky o nealku.“

Bristol si setřela úsměv z tváře. „Tak zaprvé, nejsem žádný vaše zlato. A zadruhé, jestli se okamžitě nepůjdete posadit na tu svou prdel s nealkoholickým pitím, které vám dám, pak teprve zjistíte, jak vypadají skutečné sračky.“ A potom se na něj podívala svým klidným, ale zničujícím pohledem.

Vydržel ho jen pár vteřin, než povolil.

„Dám si colu.“

Sal se usmál a odešel domů.

Potom začal říkat, že je Bristol jeho řešička problémů, co se nenechá ničím rozhodit. Nebylo to naposled, kdy se musela vypořádat s místností plnou náročných zákazníků nebo několika pečlivě volenými slovy uklidnit rozpálené hlavy.

Během posledních pár měsíců ji její pokroky při práci v malé pizzerii přiměly k zamyšlení nad tím, jaké by bylo mít vlastní podnik. To by rozhodně znamenalo zavázat se k tomu, že tu zůstane – což ji lákalo a děsilo zároveň –, ale bylo to jen takové zábavné rozptýlení, s kterým si zaměstnávala mozek na delších rozvážkách, jako když si zařizujete domeček pro panenky nábytkem, který nikdo nebude doopravdy používat. Její obchůdek by bylo takové miniaturní Menažerium a prodávalo by se tam to nejlepší ze všeho, co kdy ochutnala nebo viděla ve všech městech, která navštívila. Některá z nich už v její paměti neměla jména a splývala se všemi ostatními. Ale určité výjevy a chutě si zachovávaly ostrost a byly jedinou památkou na roztržštěný život, který vyžadoval cestovat nalehko.

Ve svém imaginárním obchůdku by prodávala krásné labužnické koblihy, výběrovou kávu podávanou v jedinečných, ručně vyráběných hrnečcích a zdi by zdobilo místní umění jako obrazy jejího otce. V pátek večer by tam Cat chodila zpívat a kouzlo jejího hlasu by zákazníky vybízelo k zasněnému pohupování. Bristol by měla i svoje štamgasty, lidi, kteří by se jí ptali, jak se má, a vyptávali se na další podrobnosti jejího budoucího života, které teď ještě neznala. Šlo ale o to, že ten život bude mít kontinuitu, něco, na co bude stejný spoleh jako na střídání ročních období. A ona sama bude protřelá podnikatelka a tak trochu

kurátorka, jako v muzeu. A na každém stole bude stát sklenice lučního kvítí, co natrhá na svojí vlastní zahrádce, a... Byl to domeček pro panenky, který nikdy tak docela nedozařídila. Vždycky tam něco chybělo. To na tom možná bylo to zajímavé.

Jak se opírala do šlapek, myšlenky se jí zase stočily k tomu dopisu. Vytáhla mobil, aby Harper připomněla, že nemá otevírat dveře nikomu podezřelému, ale neměla signál. Zvedla telefon do vzduchu a mávala jím ze strany na stranu. Nic. *Křáp jeden.*

Zastrčila si ho zpátky do kapsy, znovu se v duchu vrátila k tomu dopisu a na okamžik připustila, že by třeba opravdu mohly mít nějakou tetu. Skutečnou. A bohatou. Byla to lákavá myšlenka. Existovala možnost, že by její otec lhal? Tu vzácnou kresbu musel někde vzít. Co když to nebyla jen šťastná náhoda někde na blešáku? Ale proč by zapíral, že má tetu? Ledaže by byla nějaká hrozná. Nebo slovem *teta* v tom dopise označovali „nájemného zabijáka“. To nemyslela čistě jen jako vtip. Tajemství jejich rodičů poskytovala úrodnou půdu spekulacím všeho druhu.

Když si poprvé všimla, jak se ohlížíjí přes rameno, bylo jí teprve pět. *Po čem to tam koukáte?* zeptala se. Odpověď byla ten první den stejná jako každý další. *Po ničem.* To ale neznamenal, že by si Bristol a její sestry přestaly všimnat jejich neustálých kradmých pohledů, nenápadného prohlížení davů a toho, jak jeden do druhého šfouchají lokty, když mají pocit, že polevují v pozornosti. Nebo kvapného balení stánku ve chvíli, když den ještě zdaleka neskončil, kolem nádherných ručně tkaných šálů její matky pořád dychtivě kroužili zákazníci a její otec měl stále ještě spoustu neprodaných obrazů. Kdyby její rodiče byli kočky, hrbili by hřbety a cenili zuby. Čas od času Bristol zaslechla, jak se jim z hrdla dere tlumené syčení. Vzala si jejich strategie přežití za svoje. *Sbalit se. Nenápadně se vytrazit. Nevířit vodu.* Jejich strach jí vždycky něco pevně sevřel v žaludku, a dokud nevyrazili znovu na cestu, nemohla se pořádně nadechnout.

To neustálé pendlování z jednoho města do druhého jen potvrzovalo, že jsou před něčím na útěku – před něčím neúnavným. Než dorazili do Bowskeepu, nikdy nikde nezůstali déle než měsíc nebo dva. Přesouvali se mezi blešími trhy, jarmarky a pouličními festivaly, přespávali v dodávce na odpočívadlech u dálnice, v titěrných motelových pokojích nebo pod hvězdami, když jim to dovolilo počasí. Bristol a jejím sestrám se stejným způsobem dostalo i vzdělání – na cestě a pod hvězdnou oblohou zpaměti recitovaly Shakespearovy hry, učily se o uměleckých směrech a o historii, která je utvářela, vymýšlely matematické hádanky, a když jejich dětská energie hledala způsob, jak se vybouřit, naučily se bojovat s holí. Jejich rodiče byli oba podezřele dobře vzdělaní, i když nikdy nemluvili o tom, kde k tomu vzdělání přišli. Děvčata věděla, že jejich životy se v ničem nepodobají životům ostatních. Jejich rodiče tvrdili, že tak přece žijí umělci.

A potom přišel Bowskeep. Jejich rodina byla dva měsíce napečovaná do garsonky velké jako garáž. Malá nenápadná galerie vedle Hlavní ulice koupila dvě z Loganových maleb a prodala je za ohromující částku – pětkrát tolik, než kolik inkasoval na trzích. Majitelka galerie ho požádala o víc děl, ale nedlouho potom Leanna Keatsová oznámila, že je čas zvednout kotvy.

Bristol s Cat věděly, že se to blíží. Pozorovaly na matce typické příznaky – neustálé přecházení po místnosti, tmavé kruhy pod očima, nehty okousané tak, až jí kůže kolem nich krvácela, nekonečné svařování bylinek, až jejich garsonka voněla jako obchod s indickým kořením – ale Harper už ve městě stihla navázat vztahy. Knihovna se stala jejím druhým domovem a s knihovnicí Fredou si tykala. Po matčině oznámení se rozbřečela a vychrlila: „Zapletli jste se s mafií?“ V hlase jí křičela výčitka. „To *proto* musíme pryč?“

Bristol se přes Harperinu hlavu provinile ohlédla na Cat. Večer předtím se spolu choulily na verandě, dělily se o pivo a přemýšlely, jestli jejich rodiče nejsou uprchlíci z programu na ochranu svědků. Nenapadlo je, že by je Harper mohla slyšet a potom s tou informací rodiče konfrontovat. Bristol s Cat od-

jakživa věděly, že jim rodiče v něčem lžou, protože možná, jenom možná bylo pro ně příliš nebezpečné znát pravdu. Neortodoxnost jejich života byla nevyřčenou skutečností, kterou se při konverzaci naučily obcházet, a po tolika letech už jim to opravdu šlo. Aspoň si to Bristol myslela, ale lži se dokáží o člověka nenápadně otírat, jako když přejíždíte po látce tupou čepelí a po nějaké době se začnou trhat nitky.

Toho večera Bristol s Cat stejně jako Harper úzkostlivě čekaly, jak rodiče odpoví.

Jejich matka vytřeštila oči.

Jejich otec je přimhouřil. „Kde jsi na takovou šílenost přišla?“ odpověděl nakonec.

Ale vytasil se s tou odpovědí příliš pomalu. Neušlo jim, jak se předtím setkal pohledem s jejich matkou, ani že mezi nimi proběhla nějaká nevyřčená otázka. Později v noci se jejich rodiče pohádali v koupelně, na jediném místě, kde měli trochu soukromí. Jejich hlasy zůstaly tlumené, napjaté. To jediné, co pochytila, bylo, když její otec řekl: „Vždycky existuje nějaký způsob, jak něčeho dosáhnout.“

O pár dnů později Logan Keats oznámil, že prodal hodnotnou kresbu, na kterou narazil na jednom z trhů – byla to šťastná náhoda, říkal –, a za ty peníze koupili dům na kraji Bowskeepu. Nikam se nejede. Harper se rozplakala a objala otce. Její matka se usmála. Vypadalo to opravdově a toho večera, když seděla u stavu, si pobrukovala. Byla to veselá melodie, jež jako by značila pro rodinu Keatsových nový začátek.

Ale Bristol zůstávala ve střehu. Už odmala se naučila nevázat k místům a lidem, které bude tak jako tak muset brzy opustit. Přišlo jí, že na druhé šance je pozdě. Že je pozdě na to, aby se z nich stalo něco, čím nikdy nebyli – rodina s kořeny. Bála se do Bowskeepu zamilovat tak jako Harper. Bristol už tu bolestivou chybu udělala v minulosti až mockrát. Byla si jistá, že se to dunění a neklid zase vrátí. Vždycky se vrátily. Dva dny potom, co se nastěhovali do nového domu, si sbalila tašku a odjela.

Možná zkázu rodiny Keatsových spustila právě tím.

KAPITOLA 6

C*ink.*
Cink.

Tyghan ležel na břiše s pohledem zabodnutým do podlahy. Další vrtání. Trhl sebou. „Už to bude?“

Madam Chastain upustila do měděné misky další kamenitý dráp. „Víte, že jsou jedovaté? Prosákne vám to do kůže. Mám vám tam těch posledních pár nechat? Nebo si mám dát záležet a vytáhnout je všechny?“

Tyghan věděl přesně, co by drápy udělaly, kdyby mu zůstaly pod kůží. Madam Chastain věděla, že to ví. Jenom mu chtěla důrazně připomenout, že kdysi býval jejím žákem a že v některých věcech je pořád ještě informovanější než on. Neurčitě zabručel. Madam Chastain mu odpověděla stejně.

Cink.

Prohmatala ránu, jestli v ní nenajde víc drápů. Tyghanovi stékal po tváři pot a kapal mu z nosu. Hrudí mu projelo hluboké zahučení. Uslyšel šourání vysokých bot na kamenné podlaze. Dunivý klapot kopyt. Před očima se mu mihla tmavě hnědá ruka svírající kožené rukavice. Quin. Ostatní důstojníci ho následovali dovnitř.

Dva členové čty, kterou vedli – Nisa a Liam – se nevrátili. Na misi se přihlásili dobrovolně na doporučení svého velitele, ale Tyghan je skoro neznal. Modlil se, aby neskončili s drápy pod kůží jako on.

„A je to. Víc jich tam nebylo. Sedm,“ řekla madam Chastain a kroužila přitom drápy v měděné misce. „Ten, co vás dostal, musel být pěkný macek.“

To byl.

Tyghan se neohrabaně nadzvedl na levé paži a snažil se potlačit zaúpění. Jeho důstojníci se rozvalovali v křeslech naproti němu. Cullyho rty se pobaveně zkroutily. Tyghan na nejmladšího člena družiny upřel chladný pohled a jeho ústa se vrátila do neutrální polohy.

Madam Chastain sklopila pohled k Tyghanovi. „Příště se těm drápům vyhněte, dobře? Rozhodně by mi tak odpadla spousta starostí.“

Tyghan vykouztl strnulý úsměv. „Proč to nenapadlo mě?“

Přetřela zranění hojivou masťou a ovinula čistým obvazem. „Nechte si to tam hodinu. Potom už by to mělo být zahojené. Jste mladý a zdravý. Prozatím.“

Posbírala si zásoby a cestou z místnosti si nepřestávala s potěšeným výrazem pohrávat s drápy v misce. Tyghan věděl, že pro ně najde nějaké prospěšné využití, určitě už má hlavu nadiťtou možnostmi.

Opatrně si přes bolavé pravé rameno oblékl košili. Madam Chastain se nikdy neobtěžovala s ničím na tlumení bolesti. *Lepší, když si budete tu bolest pamatovat, říkávala, abyste byl příště chytřejší.* Tyghan nechtěl, aby bylo nějaké příště, ale věděl, že se tomu nevyhne.

Quin mu nabídl pohár s nějakou neznámou tekutinou. „Tohle by mohlo pomoci.“

Tyghan si pořádně přihnul a potom se vehementně rozkašlal.

Quin se usmál. „Neříkal jsem, že to nebude pálit. Ale zase tě to rozptýlí od tvých problémů, no ne?“

Kasta si promnula ovázanou hlavu. Taky ji zasáhli. „To jsme to dopracovali, co? Když v celém království není k nalezení jedná mizerná schopnost.“

Glennis se zamračila a sedla si do podřepu. „No, teď, když ji potřebujeme, už tak mizerná není.“

„Rekrutky se zlepšují,“ nadhodil Cully a přitom ořezával tenký jasanový proutek, aniž by mu záleželo na pilinách, které po něm zůstávaly na podlaze.

Dalagorn zabručel: „Ne dost.“ Opřel se o parapet a vyhlédl na město. Liam byl z jeho rodné vesnice. Dalagorn ho sám naverboval.

Tyghan si už opatrněji usrkl z poháru a hořký nápoj ho začal hřát v žaludku. „Eris má dnes schůzku s jednou, o které tvrdí, že má potenciál.“

Kasta obrátila oči v sloup. „To říkal i o těch ostatních.“

„Schůzku?“ odfrkl si Quin. „Všechno to dvoření. Proč ji sem prostě nedotáhne za prsty u nohou?“

„Rádce se nechává až příliš svazovat těmi svými knihami a zákony,“ odpověděl Cully.

„A nám dochází čas,“ řekl Dalagorn a zakroutil hlavou. „Pojďme na večeri.“ Všechny nepříjemné situace nebo konverzace, kterým se chtěl vyhnout, řešil obvykle jídlem. „Dokázal bych sníst celou kozu.“

„Ale tuhle ne,“ odpověděla Glennis a plácla ho do týlu, zatímco společně vykročili k jídelní verandě.

Tyghan zůstal pozadu s tím, že přijde později, ale Quinova poznámka, která k němu doplula vzduchem ze vzdáleného konce chodby, mu stejně neunikla: „O dva měchy, že se Eris vrátí s prázdnýma rukama...“

Tentokrát ne, pomyslel si Tyghan. Tohle byla dcera Kieruse a Maire. Jestli nebude užitečná jedním způsobem, postará se o to, aby ji využil jinak.

KAPITOLA 7

Miriam z Nehtového emporia na Bristol mávla, jako by si přivolávala taxi, a poprosila ji, ať počká, zatímco si zaběhne dovnitř vyslechnout objednávky oběda od manikérek. Dělalý to tak skoro pravidelně, obzvlášť v dny, kdy se konal festival. Bristol nevadilo čekat u chodníku. Manikérky dávaly dobrá dýžka a Sal byl rád, že si objednávají předm. Bristol jim vždycky k objednávce přihodila česnekové uzly navíc.

Zatímco čekala, všimla si, že se po chodníku šourá Willow, ošuntělý klobouk na hlavě, tvář ve stínu, jako obvykle. Nebyla tak docela bez domova – ale podle toho, jak se neustále potulovala po ulicích, dokonce i v noci, byste si mysleli opak.

„Dobrej, Willow,“ zavolala na ni Bristol, když ji mýjela.

Willow ostýchavě kývla v odpověď, ale nezastavovala a dál si zpěvavě pobrukovala.

Bristol jí často nechávala přede dveřmi pizzy ze stornovaných objednávek jen proto, aby se ujistila, že má co jíst. Willow byla hubená jako sloupy veřejného osvětlení na Hlavní ulici. Nikdo ve městě toho o ní moc nevěděl – tedy kromě toho, že pravidelně nechávala lidem na klikách jako dárek luční kvítí svázané provázkem a že chodila na každý smuteční obřad a plakala v zadní řadě.

Bristol se za zády ozval nepříjemný rachtavý zvuk a otočila se. Byla to Pippa Hawkinsová z obchodu Šik stříhy, která táhla

na chodník stojan s ramínky, aby dovnitř nalákala zákazníky. Nápadné červené cedule na obou koncích hlásaly slevu šedesát procent. Byly to samé dlouhé, blyštivé šaty. Ples zakladatelů byl před třemi měsíci a tyhle róby nikdo nechtěl. Skoro nikdo.

Bristol si všimla, že jsou mezi nimi vmáčknuté i ty mechové zelené, které si vyzkoušela a představovala si, jak si je na tu tolikrát probíranou událost vezme. Ještě nikdy nebyla na žádné organizované taneční akci, natožpak na plesu. Pamatovala si, jak se v té róbě cítila. Jak byla hladká a jak těsně ji obepínala. Jako by vyplňovala všechna její prázdná místa. Třeba se jí ty šaty líbily jenom kvůli tomu, že se díky nim na pár minut cítila jako někdo jiný, někdo, kdo se neustále neohlížel po silnici vedoucí z města a po nouzových východech, někdo, koho nepíchal u srdce – někdo, kdo tu zůstane. To bylo až moc lásky a naděje na to, aby to člověk hodil na jedny předražené šaty.

Ale s tím, jak o tom plesu všichni neustále mluvili, včetně Miriam a starostky Topzové, a tím, jak se jí do života najednou nahnul Mick, sexy, šarmantní a pozorný, si s tou myšlenkou na chvíli pohrávala. Myslela si, že spolu možná můžou *být*. Ať už to znamenalo cokoli. Ještě nikdy nezůstala na jednom místě dost dlouho na to, aby to zjistila. Ale Mick ji zaujal. Měl v sobě podmanivou přitažlivost, která ji vyvedla z míry.

Sbalil ji větou *Pěkný kolo*. Bristol teď při té vzpomínce obracela oči v sloup, ale v tu chvíli byla jeho flirtování nakloněná. Byl to cyklista, který provozoval předražené cyklistické túry po pobřeží pro zazobané turisty. Bylo očividné, že její ojeté kolo z druhé ruky už je v posledním tažení, ale on jí vletěl do života ve slabou chvíli, jen pár týdnů potom, co jí zemřel otec, a ona byla k smrti vyděšená a nevěděla, jak to všechno kvůli Cat a Harper zvládne. Mick se jí na vše vyptával, jako by mu na ní záleželo, a ona do sebe nasávala jeho pozornost a dotyky, jako by měly vyléčit všechno, co ji v nitru tolik bolelo. Scházeli se u Sala ve skladu po zavíračce. Mickův intenzivní zájem bohužel trval jen dva týdny. Po několika žhavých dostaveníčkách bez rozloučení zmizel. Třeba musel odjet na nějakou nečeka-

nou túru, ale připadalo jí, že ji takhle náhle v životě teď opouštějí všichni.

„Tady je naše objednávka,“ volala Miriam, která se k ní rychle blížila a mávala přitom kouskem papíru.

„Objednávka?“ zeptala se Pippa a odvrátila se od stojanu s ramínky, který urovnávala. „Sal ti nevolal?“

„Nefunguje mi mobil,“ odpověděla Bristol. „Proč by měl volat?“

„Má dneska zavřeno. Vypadl mu proud.“

Titěrný interiér Salovy pizzerie byl potměnělý a ve výloze se pořád ještě opírala cedule ZAVŘENO. Ve vzduchu se nevznášela vůně pečícího se těsta ani bublajících omáček. Venku byl Sal zabraný do hovoru se třemi lidmi v helmách od dodavatele elektřiny. Starostka Topzová opodál přešlapovala z nohy na nohu, a když zpozorovala Bristol, řekla jí, co se stalo. „Zjevně přívod proudu vyhodil nějaký podivný elektrický výboj.“

„Podivný výboj? Co to vůbec znamená? Proč to neopravují? Jak dlouho –“

„Brzdi, Bri,“ řekla Georgie, „nemůžu ti odpovědět na deset otázek najednou.“

Ale Bristol potřebovala všechny odpovědi ihned. Před očima se jí vypařovala produktivní obědová směna, mizelo spropitné a další výpadek proudu už viděla u sebe doma. Jejich miniaturní rozpočet zdecimovalo špatně těsnící vodovodní potrubí a píchlé kolo staré dodávky před dvěma týdny. „Ale jak může –“

„Pracují na tom, drahoušku. Říkali, že možná za pár hodin –“ Bristol zvedla oči k obloze. *Sakra.*

Blížil se k nim Sal, a potom, co si starostka odkašlala, ubral na nadávkách. Bristol věděla, že i ona umí nadávat jako námořník – ale ne, když se ulice hemží turisty, obzvlášť v období konání festivalu. „Promiň, Bri,“ řekl Sal, kulaté tváře lesknoucí se

potem. „Prozatím máme zavřeno. Odhadují, že by to mohli s trochou štěstí opravit do večera.“ Poškrabal se v týle. „Já nepotřebuju štěstí. Potřebuju proud, do prdele.“

Starostka si znovu odkašlala.

„Co ten výboj způsobilo?“ zeptala se Bristol.

„To ještě nevědí. Myslí si, že to mohl být přívod transformátoru. Ale ten napájí dalších deset obchodů. Jen ten můj se usmažil. I oni říkají, že to nedává smysl.“ Rezignovaně si odfrkl. „Můžeš jet domů. Zavolám, jestli to zprovozní, než se nahnou lidi na večeri, ale nevěřím tomu.“

Domů? Domů nemohla.

Bristol vyrazila pryč, bezcílně bloumala na kole po Hlavní a kličkovala mezi hloučky lidí. Někde tu musí být nějaká práce, něco, co by mohla udělat. Třeba by Miriam –

Ten dopis.

Jako by ji v uchu pošimralo chladné zašeptání. *Vzpomeň si na ten dopis.*

Zabrzdila, smykem odbočila do vedlejší uličky a zamířila ke Druhé ulici.

Nehodlala se vrátit domů bez peněz na zaplacení účtů. Všech účtů.

Zacinkání zvonku nade dveřmi galerie sotva prolomilo ticho. Bristol za sebou opatrně zavřela. Prázdná galerie ostře kontrastovala s ruchem festivalových ulic. To první, co Bristol uviděla, byl otcův obraz visící na zadní stěně, jako by měl hlavní úlohu v nějaké divadelní hře. *Bouře. Bouře číslo 44*, abychom byli přesní. Tahle malba byla s přehledem největší a nejtemnější, vyvedená v odstínech černé a ultramarínové s tenoučkými šmouhami karmínově červené, které se vezly na vrcholcích tlustých vrstev barvy, jejichž hutné pásy vytvářely svoje vlastní stíny. *Bouře o půlnoci*, tak tomu obrazu říkala Bristol, ale její otec tu spoustu verzí jedné malby, jež se prodávala líp než jakákoli jiná,

jenom čísloval. Na každé z nich bylo něco uhrančivého. *Všichni umělci mají nějakou svou posedlost*, říkala matka. *Toble je ta jeho*. Bristol si myslela, že její matka tu posedlost sdílela, podle toho, jak si to rozvřené plátno prohlížela, jako by byla součástí manželova podivného, temného světa. Každá malba vyjevovala něco trochu jiného, na téhle ze svíjejících se stínů vystupoval ten nejslabší náznak přízračné postavy. Zjevení, které tam bylo a zároveň nebylo.

„Ještě se neprodal.“

Bristol se obrátila a uviděla z kanceláře vycházet Sonju, dlouhé prošedivělé vlasy zapletené na hlavě jako korunu. Přšla za pult a položila na něj náruč katalogů. „*Ještě* je to slovo, na kterém záleží,“ dodala s pozvednutým obočím. „Věřím, že se prodá stejně jako ty ostatní. A za víc. Neboj.“ Slyšet Sonjin hlas bylo jako dát si doušek chladné vody. Ona se v umělcích, jejich posedlostech, jejich chudobě a možná i jejich dcerách opravdu vyzнала.

„Nejsem tu kvůli otcově obrazu. Chtěla jsem se zeptat, kolik byste mi byla ochotná dát ještě dneska, kdybych vám přinesla vzácné umělecké dílo.“

Usmála se. „Tak to by asi záleželo na tom uměleckém díle a na tom, jak moc vzácné by doopravdy bylo. Mám tu jen malou –“

„Kresba od Leonarda da Vinciho.“

Sonja vyprskla.

Bristol nehnula brvou. „Myslím to vážně, Sonjo.“ Menší kresba od da Vinciho, o nic větší než dlaň její ruky, byla to, co její otec prodal nějakému velkému překupníkovi s uměním několik velkých měst odsud. Peníze, které za ni dostal, představovaly jen zlomek její hodnoty – ale stačily, aby si koupili dům a aby jim ten překupník zajistil anonymitu. Její otec nestál o žádné bombardování otázkami nebo pozorností. Občas, když spolu její rodiče mluvili za zavřenými dveřmi, nemluvili dost tiše.

Sonje se mezi obočím objevila zvědavá vráska. „To není možné.“

„Třeba ne,“ odpověděla Bristol. „Ale kdybych vám něco přinesla –“

Sonjiny šedé oči zářily v kontrastu s jejími světle hnědými víčky jako svíčky. „Do čeho ses to namočila, Bristol Keatsová? Prodávat plagiáty, natožpak kradené umění, je přece proti zákonu. Navíc –“

„Nevím, jestli je to kradené. Ale někdo mi ho chce dát.“

„Dát?“ Znovu se zasmála. „Nepochybně padělek. Zneužívají tvojí –“

„Když sem tu kresbu přinesu, kolik mi můžete dát *dnes*? Za kradené umění se dává náležité. Rozdělím se s vámi o něj.“

Sonja zakroutila hlavou. „Ale –“

„*Kolik?*“

Sonja si povzdechla. Zadívala se do stropu a v jejím nitru se zdravý rozum přetahoval s šíleným naléháním odhodlané mladé ženy, na níž jí hodně záleželo. „Přines mi ji. *Jestli* to pro tebe bude bezpečné. A jestli bude vypadat přiměřeně autenticky, dám ti zálohu tisíc dolarů, než ji necháme odborně prověřit – což by mohlo nějakou dobu trvat. Jestli to ‚vzácné umělecké dílo‘ nakonec tak vzácné nebude, odečtu ti tu zálohu ze zisku z otceva obrazu, až se prodá.“

„Vrátím se za hodinu,“ řekla Bristol a obrátila se ke dveřím. „Zajděte si do banky. Pro hotovost.“

KAPITOLA 8

Tyghan si prohlížel kresby volně se válející na stole, v jejich rozložení bylo vzhledem k jejich hodnotě patrné určité nenucené zoufalství. Všechno to byly původní črty různých pozdějších děl. Slavných děl. Pocházely z Jasmineiny osobní sbírky, kterou měla v archivu konzervatoře. Věděl, jak moc svoje umění miluje. Proč by vůbec měla být ochotná něco z toho někomu darovat? Proč do toho Jasmine vůbec zatáhli? Vzhledem k jejímu vztahu ke Kierusovi jí nemohl důvěřovat – a taky mezi nimi došlo k odpovídající výměně názorů, k obviněním, jejichž palčivost ještě tak docela nevyhasla. Navíc přece měli k dispozici i další lákadla. Lákadla, která už nabídli. Stála ta holka vůbec za to?

Předchozí motivaci ignorovala.

Umělecká díla.

To Tyghana přimělo se zamyslet, vzpomenout si na věci, na které by raději zapomněl.

„Rádce je zpátky,“ varovala ho Ivy.

Tyghan Erisovi řekl, že se do toho nebude plést. To také nebude, do určité míry.

Kývl na Ivy a postavil se mimo dohled. Ale Quinův návrh odtáhnout ji za prsty u nohou se mu začínal zamlouvat čím dál víc. Rozhodně by se to dalo zařídit.

KAPITOLA 9

Bylo teprve poledne – o několik hodin dřív, než mělo dojít ke schůzce. Když Bristol mířila za město, srdce jí bušilo jako o závod. Za normálních okolností jízdu na otevřené silnici zbožňovala, ale tentokrát ji o veškeré potěšení obral cíl její cesty. Byla to zoufalá záležitost – a možná i nebezpečná. Měla jen neurčité povědomí o tom, kde se ulice Skycrest Lane vůbec nachází, ale silnici za Bowskeepem zas tak moc jiných cest nekřížovalo.

Jak se opírala do pedálů, její frustrace jen narůstala. Nejdřív ten kráp, který používala místo mobilu, potom Salův výpadek proudu. Byla unavená. Unavená tím, jak se musela o každou pitomou věc v životě rvát. Třeba to tahle kresba změní. Vyrazit tam dřív byl dobrý nápad. Bylo poledne. Doba oběda. Budou tam svědci. Když přijede brzy, zastihne je nepřipravené.

Je.

O koho šlo? Nějak se dozvěděli o té kresbě, kterou sehnal její otec, a slíbili jí takových kousků víc. Přiměje je tomu slibu dostát, nebo je odhalí jako podvodníky. Šerif byl na dosah, stačilo jen zavolat. Kdyby jí tedy fungoval mobil.

Kolem uší jí svištěl vítr a o několik vteřin později už vybledlá cedula skromně ohlašovala Skycrest Lane. Bristol u ulice zaváté popadaným listím zabrzdila. Přes neužívanou vozovku přeběhla myš, vyplašená její nečekanou přítomností. Než si to stihla rozmyslet, šlápla do pedálů a vyrazila po úzké, klikaté cestě.

Za zatačkou se objevil dvoupatrový penzion, velký a jasně modrý, jako by zrovna dostal čerstvý nátěr. Okenní rámy byly bílé a v truhlících za okny vesele kvetly červené muškáty. Venku parkovalo jen pár aut – míň, než by se Bristol zamlouvalo. Záclonami v oknech zevnitř jasně prosvítalo světlo lustrů.

Opřela kolo o dub kousek od vchodu a stáhla si uvolněné prameny vlasů do culíku. *Tobhle je ono.* Narovнала se v ramenou, ale když vykročila ke schodům, nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak by to, co dělá, rozzuřilo Cat, jak by se v jejich bledých tvářích rozhořel oheň a oči by se jí zaleskly slzami, zatímco by na Bristol ječela, jak je bezohledná – stejně jako jejich matka té noci, kdy vjela do deštěm rozvodněného potoka a smetl ji proud.

Bristol uprostřed schodů zaváhala. Omláčené tělo jejich matky se našlo o týden později, aby ho mohl jejich otec identifikovat. Potom už nikdy nebyl jako dřív. Co bylo pro jejich matku na druhé straně toho potoka tak důležité? Co pro ni bylo důležitější než její rodina? Byla teď Bristol stejně bezohledná jako tehdy ona?

Zalétla pohledem ke vchodu a k rohožce přede dveřmi. Tohle nebylo to samé jako přejíždět uprostřed bouřlivé noci rozvodněný potok někde daleko od domova. Bristol to dělala pro svoje sestry. Byla to šance zlepšit jim život, která se už nebude nikdy opakovat. Ucítla, že se tam někde peče něco sladkého a úžasného – a potom k ní zalétl závan zemité vůně levandule. Její nervozita ustoupila a ona vešla do dveří.

Ve vstupní hale Bristol přivítal důkladně naleštěný stolek s ohromnou vázou přetékaající čerstvě nařezanými květinami. A taky hluboké ticho, jako by vešla do muzea, které ten den nemá otevřeno. Žádné hlasy, žádné vysavače, žádné cinkání nádobí.

Udělala pár váhavých kroků. „Haló?“

Rána, potom tlumené mumláni. Dveře v zadní části salonku se rozletěly a vyklopýtala z nich mladá žena s podnosem plným miniaturních barevných dortíků. Na sobě měla nažehlenou modrou halenku a sukni, které ladily s čerstvou omítkou fasády penzionu. Na kapse měla vyšito *Willoughby Inn*. S vytřeštěným očima se zastavila metr od ní, jako by těmi dveřmi nikdo neprošel už několik desetiletí.

„Mám se tu sejít s někým z vašich hostů?“

„Ach, ano! S Lu– tedy chci říct se slečnou Jasmine! Samozřejmě! Řekli mi, že přijдете! Jmenuji se –“ Odmlčela se, jako by zapomněla, jak se jmenuje. „Ivy! Ale to není důležité.“ Měla rysy anděla, ale potom je ustaraně zkroutila, jak hledala nějaké místo, kam položit podnos, a stolku přímo vedle sebe si vůbec nevšimla.

Bristol si od ní táč vzala a položila ho. „První den v práci?“

Ivy přikývla a blondaté vlasy jí v hebkých vlnách zasvištěly kolem ramen. „Ano, to je ono. První den. Posadte se, prosím. Dám jí vědět, že tu jste.“

Když Ivy vybíhala do schodů, její nohy nevydávaly vůbec žádné zvuky. Penzion znovu podivně oněměl, žádné vrzání ani skřípání. Zjevně tu každé prkno složilo slib mlčenlivosti.

Bristol se posadila na vínovou pohovku v hale a přejížděla po luxusní látce prsty, zatímco si prohlížela zastaralé tapety a zdobené lustry, kolem se vznášela zvláštní nažloutlá záře. Zaposlouchala se, ale nedolehl k ní vůbec žádný zvuk – ani náznak toho, že by se někdo blížil. Nahoře bylo ticho, ale potom...

Zasvrbění.

Horko. Přejelo jí po celé páteři, odshora dolů.

Začaly ji pálit konečky prstů.

Ne, neotáčeš se. Neotáčeš. Ale ten pocit, že ji někdo sleduje, se do ní zavrtával dál.

Vyskočila a obrátila se, očima kmitala od jednoho rohu ke druhému.

Nic.

Ale dusivý pocit přetrvával, jako by jen několik centimetrů od ní někdo stál a jeho tělesné teplo sálalo až na ni. Polkla a o krok ustoupila.

Vypadni odsud, Bristol. Hned teď.

Ale potom koutkem oka zahlédla na konci dlouhé chodby jasně osvětlenou místnost. Vysoké dvoukřídlé dveře byly otevřené dokořán a uprostřed místnosti stál stůl, na kterém leželo několik listů papíru. *Ty kresby.*

Rozhlédla se po chodbách a schodišti a nic nenasvědčovalo tomu, že by se někdo blížil. Udělala pár váhavých kroků a potom pár dalších, až se ocitla v místnosti.

Obcházela stůl a vyjeveně zírala na žloutnoucí papír. *Rudka.* Oblíbený nástroj Leonarda da Vinciho, když něco črtal. U padělků by to nebylo nic překvapivého, ale stejně se jí zrychlil tep. Jestli to byly padělinky, tak byly vážně dobré. Vynikající. Pro tohle sem přišla, ale teď ji realita okrádala o odhodlání. Co to bylo za lidi? Ty kresby znamenají malér. Pořádný malér. Neměly by tu být. Všechny jsou od da Vinciho. Nebo hodně dobré padělinky, ale to pálení někde hluboko v jejím nitru jí napovídalo, že jsou pravé. Její rodiče ji zatáhli do každé galerie a muzea v zemi.

Zvedla kresbu draka a lva s vědomím, že by pro případ, že by to nebyl podvrh, měla mít rukavice. Na zkoušku promnula drobný list papíru mezi prsty a dávala si pozor, aby se nedotkla samotné křídly. Papír byl z lněného odpadu a nepodobal se ničemu, co kdy měla v ruce, ačkoli nebyl tak křehký, jak čekala, a neviděla žádné tmavší skvrny, které by u takhle starého papíru předpokládala.

Ale stejně. Bylo na nich něco přesvědčivého. Byla to cvičná skica kresby, kterou viděla v nesčetných galeriích? Nebo to byla její konečná podoba? Tahle kresba by sama o sobě mohla mít hodnotu několika milionů, pokud byla pravá.

Chodba pořád zela prázdnotou. Mohla si ji vzít a zmizet odsud, než se někdo vrátí. Tisíc dolarů v kapse do hodiny a příslib spousty dalších. Nebyla to tak docela krádež, když už jí ji nabídlí. Rozepla si mikinu. Měla tam velkou vnitřní kapsu –

„Slečna Keatsová? Jste Bristol Keatsová?“

Bristol se prudce obrátila a překvapeně se nadechla. Položila kresbu zpátky na stůl, jako by ji někdo přistihl při krádeži.

Dveře vyplňoval vysoký muž ve středním věku s tázavě pozvednutým obočím.

„Ano,“ odpověděla, zatímco si ho přeměřovala pohledem. To on byl mozkem, který stál za touhle schůzkou? Co od ní bude na oplátku chtít?

Usmál se a jeho tvář nepůsobila nevlídně, vyzařovala z něj určitá uvolněnost. Dlouhé bílé vlasy měl sčesané do culíku a na sobě elegantní na míru ušitý oblek s bílou hedvábnou kravatou. Táhl z něj uhlazenost a peníze. Přemýšlela, co by mohl chtít od někoho jako ona.

„Promiňte,“ řekl. „Nechtěl jsem vás vylekat.“

„Vylekat? Nevylekal jste mě. Slyšela jsem vás,“ odpověděla Bristol ve snaze najít pevnou půdu pod nohama, ačkoli ho neslyšela ani trochu a přemýšlela, jestli v tomhle penzionu našlapují jako zatracené kočky úplně všichni.

Natáhl k ní ruku. „Eris Dukinnon. Poslal jsem vám ten dopis.“

„Několik dopisů,“ opravila ho Bristol, když mu trásla rukou. „Dopisů, které jste psal jménem mojí *tetičky*. Tak kde je?“

„Obávám se, že jsme vás nečekali tak brzy. Odpočívá, ale její ošetřovatelka se ji snaží probudit, aby mohla sejít dolů. Může jí pár minut trvat, než se oblékne. Myslím, že jsem vám již vysvětlil, že má nalomené zdraví a byla to pro ni náročná cesta. Snad vám nevádí chvílku počkat?“

Ošetřovatelka? Účast v jeho tváři působila opravdově. To tu nutil nějakou křehkou starou paní skákat, jak píská? „Omlouvám se. Neměla jsem jezdit dřív. Měla jsem pauzu v práci –“

„To nevádí. Zatímco čekáme, můžete si prohlédnout ta umělecká díla. Třeba si vyberete, než vaše *tetička* přijde.“

„Už jsem si je prohlédla. To jsou kopie?“

„Ach, to ne. Všechno originály.“

„Originály od *Leonarda da Vinciho*?“ zeptala se a nijak se nesnažila zakrýt nedůvěru.

„Přesně tak,“ odpověděl a tón jeho hlasu i vystupování neztrácelo svou uhlazenost.

„Kradené?“ vyzvídala.

Zasmál se. „Proboha, ne. Vaše tetička je má už velmi dlouho ve své soukromé sbírce. Do toho, vyberte si jednu.“

Přejížděla je pohledem. Kresby od da Vinciho nebyly něco, co by někdo jen tak rozdával. „V čem je háček?“

„Žádný není. Je to jen dar pro vás od vaší tetičky. Dejte si načas.“

Jen dar. Nějaký háček tu teda rozhodně byl – i když zatím netušila, v čem spočíval.

Pozornost pana Dukinnona se přesunula k poznámkám, které svíral v ruce. „Mám tu informace o každé z nich. Dovolte mi, abych...“

Zatímco listoval poznámkami, Bristol kroužila kolem stolu a předstírala, že si kresby prohlíží. Znovu se na ni nalepilo to sálavé horko, dotýkalo se její kůže, hrdla, klouzalo jí po paži k prstům, jako by každý pohyb, který dělá, někdo hodnotil. Koněčkem prstu přejela otrhaný okraj kresby s drakem. Už věděla, že to je ta, kterou chce.

Do jídelny přispěchala Ivy a Bristol ruku odtáhla.

„Vaše tetička tu za okamžik bude,“ oznámila Ivy. „Chce, abyste si vybrala, kterou kresbu chcete, zatímco čekáte.“

Zase ta horlivost. Jako by se s ní snažili uzavřít nějakou dohodu. Něco na tom smrdělo. Bristol se předklonila a předstírala, že si jednu z kreseb prohlíží, přitom příčinlivě špulila rty, ale sotva se dokázala soustředit. Celé to muselo být nějakým monumentálním způsobem protizákonné. *Do čeho ses to zamotala, Bristol Keatsová?*

„Hmm, vidím tu podobu.“

Obrátila se na ženu stojící ve dveřích. Její pohled se vpíjel do Bristol, jako by byla odměna na konci dlouhé výpravy. Byla vysoká, štíhlá a dlouhý šedý cop jí visel přes rameno až ke kolům. Její tvář byla spletitou mapou elegantních vrásek, každá pečlivě nakreslená, tvář bohatá na příběh. Kůži měla bílou jako

okvětní lístek, nos rovný a ostrý, oči v barvě bledé oblohy hluboko posazené a jiskřivé.

Bristol od ní nedokázala odvrátit zrak. Byla to tvář, která měla být na nějakém obraze v muzeu, tvář, která měla historii, hloubku, něco neurčitého, co nedokázala pojmenovat. Dost možná to byla ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděla – ale jedna věc, kterou na ní nikde neviděla, byla jakákoli rodinná podoba. Jejího otce nepřípomínala vůbec v ničem. A kdyby ta žena jejího otce někdy v životě viděla, věděla by, že se mu nepodobá ani Bristol. Tohle žádná tetička jejího otce nebyla.

„Já se otci vážně moc nepodobám,“ nadhodila Bristol jako jemnou výzvu.

Žena naklonila hlavu na stranu a pečlivěji si ji prohlédla. „Podobáte se mu víc, než možná sama tušíte.“

To jí Bristol musela nechat – byla to dobrá vyhýbavá odpověď. Ale ona ji podala s matoucí upřímností. „Vy jste otcova teta Jasmine?“

Žena přikývla a pomalu se posadila do křesla stojícího zády u zdi. „Dovolte mi, ať se trochu rozdýchám, a potom si promluvíme. Ale, prosím, zatímco čekáme, vyberte si, kterou kresbu chcete.“

Všichni na Bristol upřeli vyčkávané pohledy.

Otřela si pot, který jí vyskočil na čele. Byli až moc horliví. „Potřebuju si to pár minut promyslet. Možná v lobby? Tady je tak dusno.“

„Samozřejmě,“ odpověděl pan Dukinnon. Začal Bristol následovat, ale ona ho zarazila mávnutím ruky s tím, že si to potřebuje promyslet sama. Nevěděla, jestli potřebuje přemýšlet, nebo utéct. Možná obojí. Ale copak mohla doopravdy odejít od da Vinciho – i kdyby byl kradený –, když by mohl pro ni a její sestry všechno změnit? Celou cestu chodbou cítila, jak se jí na záda lepí pohled pana Dukinnona, a teprve když se posadila na pohovku, uslyšela cvaknutí zavíraných dveří jídelny.

Z místnosti se linul šum tlumeného hovoru a její ramenní svaly se malinko uvolnily. Aspoň už ten penzion nebyl tak mrt-

volně tichý. Nikdo z těch lidí nevypadal nebezpečně, ale samozřejmě mohli klamat tělem.

Vzala si miniaturní růžový dortík z podnosu, který přinesla Ivy, a celý si ho vložila do úst – a pak ještě jeden. Rozplynuly se jí na jazyku jako malé kousky nebe a ona si byla jistá, že to byly ty nejlepší zákusky, jaké kdy ochutnala. Vzala si třetí. Pomohlo jí to uklidnit žaludek. *Prostě si tu kresbu vezmi, Bristol. Vezmi si ji a vypadni odsud. Není to taková věda. Moc to nafukuješ.*

Postavila se a ten zvrat ve vlastním uvažování ji samotnou překvapil. Teď to bylo jasné. Vzít si kresbu a odjet.

Zamířila zpátky do jídelny, rozhodnutá, ale jak se k místnosti blížila, tlumené mumlání uvnitř nabralo na hlasitosti. Teď už tam bylo víc než jen pár lidí. Nevzpomínala si, že by do jídelny vedly ještě nějaké další dveře. Tak odkud se tam ti ostatní vzali? Zastavila se a poslouchala těsně za dveřmi. Byla si jistá, že se hádají, ale nerozuměla, co říkají. Mluvili nějakým cizím jazykem. Naklonila se blíž a přitiskla oko k tenké škvíře mezi dveřmi. Pár okamžiků zaostřovala pohled a potom –

Zamrkala, odtáhla se a podívala se znovu. Zamžourala, aby si byla jistá. Z tváře se jí vytratila veškerá krev.

Co to viděla? *Jak?*

Teď už to nebyla jen místnost plná lidí.

Byly tam různé bytosti. Ne, bylo to horší, byly to *nestvůry*. Groteskní zvěřinec. Některé měly křídla, jiné srst, jako by byly napůl zvířata, jiné měly rysy jako odlité z noční můry. Jedné přes horní ret trčely kly jako divokému kanci, a přesto stála vzpřímeně a byla oblečená. V rohu nad nimi všemi vykukovalo nějaké ohromné stvoření v policejní uniformě, a když se pohrnulo, naskytl se jí pohled na odznak, který mělo na hrudi: *šerif Tom Orley*. Sevřel se jí žaludek.

To ty dortíky, co snědla? Kostýmy? Muselo se to dát nějak rozumně vysvětlit.

Promnula si oči, ale její vytřeštěný pohled dostal nádech posedlosti. Zoufale toužila utéct, ale zároveň byla moc vyděšená na to, aby odešla. Nemohla od té skuliny mezi dveřmi

odtrhnout oči, jako by se před ní odehrávalo nějaké železniční neštěstí.

Vedle šerifa stála žena s tváří knihovnice Fredy, ale z čela jí vystupovaly drobné růžky. Eris a těch pár lidí, kteří mezi těmi příšerami postávali, nevypadali, že by je jejich přítomnost nějak vykolejovala. Byla tam i Ivy, ale teď jí ze zad visela až k zemi černá žilkovaná křídla a část tváře jí zakrývaly duhové šupiny. Nebyl to make-up.

Uprostřed toho všeho stál vysoký muž s vlasy jako půlnoc, na kterého se soustředila veškerá pozornost. Podle toho, co dokázala rozeznat, to byl člověk – rozzuřený člověk. Nakláněl se nad stolem a pořád ještě něco tlumeně vykládal Erisovi. Z širokých ramen mu visel černý plášť, který mu ladil s vlasy, a povlával, jako by místností procházel porыв větru. Jeho inteligentní modré oči měly ledový odstín zimy a zuřila v nich bouře. Jeho slova dráždila vzduch.

Ale potom v půli věty znehybněl, přestal mluvit a mírně natočil hlavu. Jeho pozornost přeskočila ke skulině mezi dveřmi a pohled teď zabodával do Bristol, jako by mezi nimi ani žádné dveře nebyly. Nemohla dýchat. Nemohla se pohnout. V hrudi jí pulzovala hrůza. *Uteč! Padej odsud!* Křičel jí v hlavě mrazivý hlas, ale než dokázala přimět tělo k poslušnosti, dveře se rozletěly a ona klopýtavě vpadla do místnosti.

V jídelně se okamžitě rozhostilo ticho. Obklopovaly ji nestvůry a jejich příšerné oči se upíraly na ni.

Jak hodláš zahrát tohle, Bristol? Projel jí strach, potom záchvěv rozjařenosti. Jako by se měla začít hystericky smát. Proč ne? Přece tady zemře. Byla si tím jistá. Co mohla ztratit? Ale jak se zapojil její pud sebezáchovy, začala centimetr po centimetru couvat a připravila se utéct.

„Vyberte si,“ nařídil jí ten muž s půlnočními vlasy v jazyce, kterému rozuměla. Jeho pohled v sobě držel každický kousíček jejího těla jako chladné železo.

Vyberte si? Oni byli pořád ještě fixovaní na ty kresby? Co to s nimi bylo? Copak se všichni zbláznili? Nebo se zbláznila ona?

„Netlačte na ni, Tyghane,“ zašeptal mu Eris. „Musí to být její volba.“

Zalétla pohledem k těm kresbám na dosah od ní. Roztřese-
nou rukou si ze stolu vzala obrázek draka.

Ten, kterému říkali Tyghan, přikývl. „Dobře. Teď jste ve službách krále.“

Bristol zvedla bradu, zmítala se na hranici mezi hrůzou a sebeovládáním. Musela tu situaci nějak dostat pod kontrolu – a to rychle. Chovat se, jako by ji ta stvoření nijak nerozhodila. Jako by místnosti plné podivných bytostí vídala každý den. Zadívala se na toho upovídaného, jako by to byl jen nepřizpůsobivý zákazník u Sala, zabodla do něj pohled a doufala, že ho připíchne na místě.

„Dar je dar, pokud jste o tom náhodou neslyšel,“ řekla mu. „Já nejsem v ničích službách – obzvlášť ne nějakého *krále*, s kterým jsem se nikdy neviděla.“

Nestvůry kolem ní se rozzuřeně nadechly. Zavrčely. Jedné vyšel z nosních dírek kouř. Krev, která se jí předtím nahrnula do nohou, se proměnila v led. Ano, ona tu zemře. Zastrčila si kresbu do mikiny a o další krok ustoupila.

Tyghan přešel kolem stolu směrem k ní, jako zvíře, blížící se ke kořisti. „Dar v mém světě není jen dar. Je to povinnost.“

V jeho světě?

Setkala se s jeho palčivým pohledem. „Tak to je škoda, že jste v Bowskeepu.“ Její hlas nezněl ani z poloviny tak drsně, jak plánovala, tak ještě přitlačila. „*Můj svět, moje pravidla.*“

V místnosti bylo najednou vedro, její kůže byla v rozpálená, jako by se na ni otevřela pec, ale potom se mezi ně postavil Eris, přiložil Tyghanovi dlaň na hrud' a oslovil ji: „Dovolte mi, prosím, abych to vysvětlil. Výměnou za ten dar chceme jen na krátký čas, maximálně pár měsíců, vaše služby. Něco, co –“

Zavrtěla hlavou a znechuceně ohrnula ret. „Já žádné *služby* neposkytuju.“

„Ne, ne, nerozumíme si. Nic nevhodného nebo nelegálního. Máte určité dovednosti. To je všechno. Všimli jsme si vaší

schopnosti manévrovat městem na kole. Vypadá to, že máte zvláštní instinkty. Pokud to bude možné, rádi bychom je využili.“

Vyjeveně na něj zírala, na okamžik úplně omráčená. *Já rozvážím pizzu, ty magore. Není to jaderná fyzika.* Jakou boudu tu na ni šli? Ale zatímco ustupovala dozadu, už mírnějším tónem řekla: „Rozvážení pizzy žádné zvláštní schopnosti nevyžaduje.“

„Zajímají nás vaše orientační instinkty. Chceme vás jen zrekrutovat na jeden drobný úkon.“ Eris pokynul ke kresbám. „Dnes tento dar a další, až splníte svůj úkol.“

„Co je to za úkol?“

„Najít jedny dveře. To je všechno. Ujišťujeme vás, že se vám za váš čas náležitě odvděčíme.“

To je všechno? Tak to určitě.

„Promiňte,“ řekla, „nemám zájem.“

Obrátila se a utekla.

Za ní vybuchl chaos. Tichý penzion byl najednou ohlušující. *Dveře. Stačí doběhnout ke dveřím.*

Kolem ní se všechno zabouchlo, dveře, okna, všechny se pohuly samy od sebe, jako by penzion byl živá bytost, snažící se ji zastavit. Ze zdí odlétaly obrazy a padaly na zem, stoly se jí sunuly do cesty a nutily ji měnit směr, uskakovat a hledat průchozí cestu ven. V jakém se to ocitla blázinci? Nezastavovala se a vyhýbala se překážkám, které na ni samy od sebe nalétávaly. Když se vchodové dveře odmítly otevřít, otočila se do další chodby, pořád přitom uhýbala létajícím předmětům, až dorazila k postranním dveřím. Když je s trhnutím otevřela a klopýtavě sešla po schodech, sprintem doběhla ke svému kolu. Jako hejna rozzuřených ptáků, podnikajících na ni nálety z oblohy, se na ni vrhly větve a listí – bylo nemožné se jim vyhnout.

Tak tohle byl ten háček, ale to ji jen letmo napadlo, protože se nedokázala soustředit na nic jiného než na útěk. Popadla kolo a závodním tempem vyrazila příjezdovou cestou pryč. Rozvířeným prachem sotva viděla a nechávala se navádět pamětí a vírou. Pálily ji oči, kanonáda nepolevovala, prolétaly kolem ní tašky ze střechy, něco ji zasáhlo do obličeje. Ve rtu jí rozkvetla

bolest, ale nezpomalila. Dostala se k hlavní silnici a to bouřlivé pandemonium nechala za sebou, ale nepřestávala šlapat. Jela, jako by jí pořád ještě za patami klapaly čelisti příšer.

Tyghan se lokty opíral o zábradlí verandy před penzionem. Stará dřevěná veranda pod nápořem tolika bytostí vrzala. Všichni tam byli namačkaní, aby pozorovali úprk svojí kandidátky, analyzovali ji, vyvodili si, jestli má potenciál. Eris za jeho zády přehnaně dramaticky povzdychl.

„Máte něco, co byste chtěl říct?“ zeptal se Tyghan.

„Slíbil jste mi, že nepřijdete.“

„Nepamatuju si, že bych to slíboval,“ odpověděl Tyghan.

„Řekl jsem, že vás nechám, abyste se o to postaral. A to jsem udělal, z větší části. Jestli mám praxi v ohýbání zákona, naučil jsem se to od vás.“

Eris mlaskl, jako by cucal šťávu z citronu. „Nuže?“ zeptal se. „Udělala na vás dojem?“

Tyghan se díval za mladou ženou uhánějící po příjezdové cestě a manévrující s kolem, jako by to byla zbraň. Smrtelníci na tak chatrných vynálezech rozváželi věci? Ale Eris měl pravdu, dítě už rozhodně nebyla. Nebyl připravený ji doopravdy vidět, podívat se jí přímo do očí. Její pohled ho vyváděl z míry. Udivovalo ho, jak moc mu připomínala Kieruse – a Maire. Ne svými rysy, ale jinak. Gesty. Tím, jak tiskla rty do tenké linky, když přemýšlela, tím nebezpečným zábleskem v očích, když zuřila. Kierus se nikdy nenechal jen tak vytočit, raději ovládl situaci úsměvem nebo dobře voleným slovem, ale když se mu v očích objevila tahle jiskra, všichni věděli, že ho musí obcházet obloukem.

A její hlas. Maire slyšel promluvit jen jednou, ale ten melodický rytmus, ta kadence, tam byly.

„Tak prokličkovala mezi pár předměty,“ odpověděl Tyghan nakonec. „Tomu bych sotva říkal důvod k oslavě.“